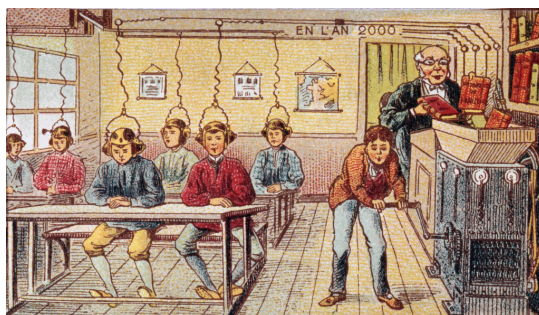

Uragán propagandy, ktorý nás unáša do budúcnosti

Branislav Michalka

17. marca 2022 ✚ *Spoločnosť*

Neuveriteľná propagandistická hystéria, ktorá sa rozpútala v demokratickom a pokrokovom svete kvôli konfliktu na Ukrajine, obsahuje všetky znaky propagandistických kampaní a masáží, ktoré sprevádzali vojnové konflikty a nastolenia totalitných režimov v 20. storočí. Pokiaľ niekto odmieta vidieť tieto súvislosti, niet mu pomoci.

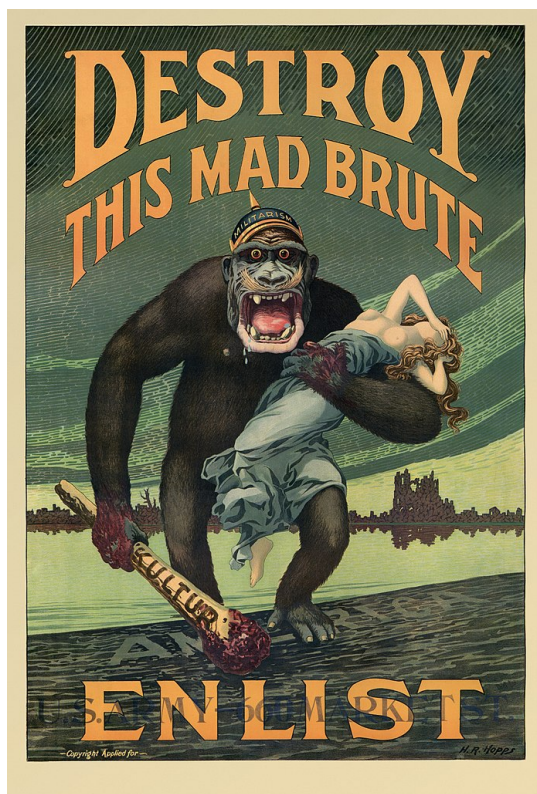
Zdroj: 5 Media.com

Srdcu sa nedá rozkázať, najmä keď si rozum vzal dovolenku. Následky (časné aj večné) nech si však každý pripočíta sám. To, že prvými obeťami čistiek nového režimu nakoniec bývajú tí najnaivnejší a najprekvapenejší, ktorí netušiac povahu nadchádzajúcich čias, prídu so sťažnosťami až v dobe, keď už podozrievaví „konšpirátori“ dávno vedia, že debata skončila, to býva bežná daň za ružové okuliare.

Tí, čo si tieto okuliare zložili už vidia, že nastolenie nového ekonomického, politického a medzinárodného poriadku, ktorého prvá fáza zrejme prebehla počas predchádzajúcej covidovej dvojročnice, utešene napreduje.

Úspech propagandy a zarážajúce otupenie ostrážitosti obyvateľstva voči manipulácii, narastajúci strach z politickej ostrakizácie, ktorá nadväzuje na ostrakizáciu hygienickú a bude možno pokračovať klimatickou, pracovnou a ekonomickou ostrakizáciou, to všetko len potvrdzuje neschopnosť modernej masy zvrátiť logický prechod novopohanskej spoločnosti do fázy obnoveného otroctva.

Je nejaká šanca konkurovať kolosálnemu tlaku modernej propagandistickej mašínérie? Len veľmi malá a obmedzená. A to nielen pre ľahkú odstrániteľnosť digitálnych alternatívnych médií, ako sme sa presvedčili, ale najmä pre psychologickú prepracovanosť manipulácie, ktorej osamelí jedinci a malé skupiny nemôžu efektívne vzdorovať. Stoja proti stáročnej propagandistickej tradícii, ktorá má pred nimi príliš veľký náskok. Ich vlastné rodiny, priatelia a spolupracovníci ich odsúdia, pretože ich námietky nepredstavujú ten typ „príbehu“, na ktorý sú ich blízki pripravovaní celé desaťročia.

Zdroj: wikimedia commons

Prvá fáza propagandy: umenie nevtieravosti

V prvom rade môžeme v úspešnej propagande, ktorá sa rozvíjala s najnovším konfliktom na Ukrajine (podobne ako aj pri cove) opäť pozorovať klasické anglosasko-protestantské umenie propagandy, ktoré sa začalo na britskom území rozvíjať pod vplyvom vynálezu kníhtlače a nastolenia nového protestantského režimu Henricha VIII. Tudora, a ktoré má pred ostatnými modernými pokusmi o propagandu obrovský náskok. Temná a ťažko postihnuteľná sieť anglickej špionáže na kontinente a mediálnych (v tom čase len pamfletických a knižných) protikatolíckych intríg, vzniknúcich za vlády Alžbety I. Tudorovej, ktorú len postupne odкрývajú nestranní historici, sa stala pevným základom tohto umenia. V ňom sú Anglosasi neprekonateľní, a odovzdali toto umenie aj svojim súčasným satelitom a učňom. Akákoľvek iná propaganda bledne svojou topornosťou a polopatizmom pred ich kumštom. Tam, kde nemecká, sovietska či čínska propaganda nudí a otravuje svojím krčovitým a dýchavičným pátosom, prvoplánovou očividnosťou a ľahko dešifrovateľným schematizmom, tam anglosaská propaganda prichádza s rafinovanou a menej vtieravou kombináciou sentimentálnosti, príbehu lásky a obetavosti, bojom za obyčajného človeka bez ideológie, bojom za slobodu (čo je klasická protestantská floskula, ktorá maskovaný protestantský etatizmus postulovala ako protiklad katolíckeho jarma) a všeľudske hodnoty.

Propaganda v amerických a britských filmoch, knihách či novinách vystupovala vždy v primeraných dávkach, sporadicky, po kvapkách, na pozadí príbehu lásky a oddanosti. Režisérske a propagandistické schopnosti britských a amerických filmových umelcov počas II. svetovej vojny (viď napr. filmy ako *Miss Miniverová*; *Lod', na ktorej slúžime*; *Záchranný čln*; *Boli obetovaní*; *Komando útočí za úsvitu* a pod.), vysoko prevyšujú vtedajšie propagandistické schopnosti nemecké, japonské, talianske či sovietske.

Bolo to práve umenie nenápadnosti, práca s humorom a bežnou láskou, hra na absenciu pátosu, jeho kvalitné riedenie a maskovanie, ktoré povyšuje anglosaskú propagandu nad priemer a predurčuje ju k tomu,

aby prevzala na seba úlohu pomocníka dobudovania nového globálneho systému. Je to umenie zmocniť sa srdca tak, že má konzument pocit, akoby o jeho srdce propaganda v skutočnosti ani nestála, akoby jej išlo len o pravdu samotnú. Rovnako americko-britské špionážne opusy z 50. rokov: *Tí, čo kráčajú po krivolakých cestách*; *Atómové mesto* či *Zločin storočia* predstavujú kvalitný umelecký mix, ľudsky presvedčivý a vysoko prevyšujúci podobné propagandistické pokusy na opačnej strane.

Liberálne a obchodnícke umenie – vyžmýkať z ľudí maximum, pokiaľ im dovoľíme trochu kamuflovanej opozície a trochu nároku na hnev, tu slávi svoj triumf. Štát to pritom nič nestojí: vojaci musia narukovať tak či tak, zomrieť aj počúvať rozkazy, tak prečo ich ukazovať ako komicky lojálne nemysliace stroje, pokiaľ sa dá v propagande ukázať demokratický vojak ako „slobodný“ jedinec, a prečo im nedovoliť, aspoň vo filme, trochu odporu? Kto už bude skúmať ako hromadne guľometmi popravovala francúzska demokratická a republikánska armáda počas I. svetovej vojny oddiely, ktoré odmietli bojovať? Koho zaujíma, že tieto popravy boli intenzívnejšie ako na druhej, nedemokratickej nemecko-rakúskej strane? Koho zaujíma fakt, že britskí dôstojníci nemali svoje paličky pod pazuchou len na to, aby sa nimi zdravili pri vstupe do jedální a ešte v 70. rokoch nimi tĺkli orientálnych vojakov pri školeniach na Blízkom východe?

Zdroj: wikimedia commons

Masy chcú príbeh

Anglosaská propaganda je schopná všetko „podstatné“, a v tom je jej sila, pretaviť do všeludsky zrozumiteľného Príbehu s veľkým „P“, v ktorom sú chápavo a účelovo ukázané aj niektoré drobné (nepodstatné) nedostatky tej správnej strany konfliktu, a nenápadne tak vmanévrovať svojou „objektívnosťou“ diváka na správny breh. To pravé umenie novovekej propagandy totiž spočíva v umení vsugerovať jej konzumentovi, že je slobodný a bojuje za správnu vec abstraktnej slobody, nie v prvoplánovom apelovaní na jeho lojalitu.

Apel na iné abstraktné pojmy: vlasť, národ, strana, trieda, rasa, najmä pokiaľ sú interpretované bez umenia a talentu, má omnoho slabší dopad a ako sa ukázalo, mína sa účinkom. Vyžaduje totiž vymedzenie sa voči niečomu a určitý pokus o formu a disciplínu. Zo „slobody“ naopak nemusíte nutne nikoho vylúčiť (aj keď sa to samozrejme nakoniec stane), nemusíte sa zaoberať rozpormi a nemožnosťou, stačí kričať „*Nech žije sloboda*“. Robiť si veci „po svojom“ je všeludský ideál, ľahko pochopiteľný. Pokiaľ je navyše deklarovaný peknou ženou alebo sympatickým štramákom, ktorí sa ešte k tomu milujú oddanou láskou (najlepšie „*bez akýchkoľvek predsudkov*“, ako dodával Sparkler v Dickensovej *Malej Dorittke*), tak je úspech zaručený.

Súčasná propaganda politického bloku, v ktorom sa nachádzame, vychádza z anglosaskej školy a kombinuje propagandu fiktívneho protestantského boja za „slobodu“ zo 16. a 17. storočia (ktorý dokázal vytvoriť

skutočný fetiš tohto abstraktného pojmu), s postupmi sentimentálneho a romantického románu 18. a 19. storočia. Preto musí byť nevyhnutne úspešnejšia, ako zbytočne historizujúca, prehnane vysvetľujúca propaganda jej oponentov, vyžadujúca obetovanie ľudskej „obyčajnosti“ na oltár komplikovaných a ťažko uchopiteľných ideí.

Anglosaská propaganda pracuje s osvedčenými pojmami slobody, lásky a ľudskosti, pričom jej protivníci neustále vyťahujú nejaké spochybnujúce „fakty“, ktoré nikoho nezaujímajú. A už vôbec nie celodenných konzumentov online spravodajstva gýčových televíznych staníc. Tí si žiadajú príbeh o dobrom „everymanovi“, bojujúcom proti utláčateľskému kolosu a zmietajúcom sa v zovretí molocha.

Ten kto ovláda viac informačných kanálov a je schopný podať lepšie sformulovaný príbeh, ten vyhráva propagandistickú vojnu. A v rozprávaní príbehov má anglosaská tradícia propagandy jednoznačne navrch. Dnes, keď ostatné pojmy, ktoré na masy fungovali ešte pred sto rokmi (česť, povinnosť, vlasť a pod.) stratili atraktivnosť, je príbeh ešte dôležitejší. Nezabúdajme, že keď hovoríme o masách, tak hovoríme o celoživotných hltáčoch seriálov, filmov či „svedectiev“ zo života, čiže príbehov. Fakty väčšinu ľudí nezaujímajú. Sú komplikované a nejednoznačné.

Tomuto prístupu zodpovedá kladenie dôrazu na srdcervúce príhody, ktoré sú selektívne propagandisticky zdôrazňované. Jedna fotografia ženy utekajúcej s dieťaťom vydá za desiatky historických prác. Dokumenty, expertízy či analýzy blednú pred usmievajúcimi sa „vojačkami“, ktoré idú odhodlane bojovať a svojou nápadne príjemnou vizážou pripomínajú štandardné účastníčky módnych prehliadok. Z tretotriedneho a ordinárneho kabaretiéra, zabávajúceho publikum perverznosťami, je vyrobený neohrozený hrdina, z lacnej krásavice morálna veličina.

Tam, kde to propagande neprichádza vhod, tam sú udalosti ignorované či zamlčované, tam kde to môže poslúžiť, sú nafukované. Aktuálna vojna je zveličovaná tak, akoby išlo takmer o prvú vojnu v dejinách ľudstva, a akoby sa paralelne s ňou nekonali aj iné konflikty, často devastačnejšieho charakteru. Na jednej strane poznáme každú minútu z dôležitého konfliktu (podobne ako pri cove-19), všetkých mŕtvych a utečencov. A o mŕtvych zo Sudánu, Etiópie, Jemenu, Iraku, Sýrie a podobných kútov sveta, sa dozvedáme len v celodenných súhrnoch, či dokonca celotýždenných, alebo v krátkych správach. Sú títo ľudia menej trpiaci, napriek tomu, že ich zomrelo viac ako v najnovšom konflikte? Nepotrebuje našu solidaritu, nebudú sa hrať ich hymny a vyvesovať ich zástavy?

Nie, pretože pre propagandu je to nepodstatné a títo ľudia, podobne ako státisíce zavraždených nenarodených detí vo svete, pre globálne elity neznamenia nič. Nie je pre nich, pri budovaní nového sveta, žiadne propagandistické využitie. Ak by bolo, už by sme o nich pozerali online spravodajstvo.

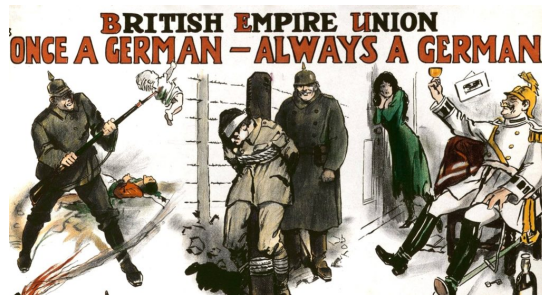
Druhá fáza propagandy: vojnová hystéria

Keď už sú masy za desaťročia dostatočne mentálne spracované, prichádza v prípade potreby druhá fáza propagandy, ktorá odhadzuje nevťieravosť a nasadzuje odhodlanú a bojovnú tvár. Mieru úspechu vybuchnutej propagandistickej hystérie a masovej manipulácie môžeme posúdiť aj podľa toho, čo všetko sa teraz propagandistom u nás prepečie. Súčasná taktika „vymazania nepriateľa“ ukazuje, že sme sa dostali na úroveň hystérie z roku 1914 a masy sú už dostatočne „vyladené“.

Niečo podobné by bolo po páde komunistického režimu ťažko presaditeľné a tolerované. Ľudia mali vypestovanú príliš silnú averziu k oficiálnym informáciám a nedôvera bola dennodenným chlebom, ktorým sa živili 40 rokov. Po tridsiatich rokoch usilovnej mentálnej masáže je však už všetko inak. Nové generácie truhlíkov dozreli, vyliahli sa a vyzerajú byť dostatočne uzrozumené s oficiálnym naratívom.

Kto pozná známu knihu od britského politika sira Arthura Ponsonbyho *Falšovanie faktov počas vojny* (1928), v ktorej sú dopodrobna rozobrané všetky propagandistické lži, ktoré používali obe strany konfliktu, a s otvorenou nemilosrdnosťou opísané predovšetkým lži Spojencov o Nemcoch a Rakúšanoch, tak dnes dokáže ľahko spozorovať podobné „príbehy“, aké sprevádzali aj priebeh I. svetovej vojny.

Anglosaské propagandistické majstrovstvo a všeobecne prijímané mýty o Nemcoch urezávajúcich belgickým deťom ručičky, ktoré potom opekali a jedli (!), privádzali ľudí s nemeckým pôvodom do zúfalstva a hanby, zvyšok sveta do ošiaľu „spravodlivého“ hnevu. Dnes je toto majstrovstvo samozrejme vylepšené celou škálou digitálnych technológií a desaťročiami psychologických prieskumov, financovaných štátmi a korporáciami.

Zdroj: wikimedia commons

Ochote klamať, zavádzať, zamlčovať a manipulovať podobne ako od roku 1914, zodpovedá momentálne na území EÚ a USA (ktoré sa však paradoxne nenachádzajú na rozdiel od štátov z roku 1914 vo vojnovom stave), aj vášeň pre totálne „vymazanie nepriateľa“ z kultúrnej pamäti obyvateľov. Podobne ako sa britská sasko-coburská dynastia premenovala počas I. svetovej vojny v záchvate protinemeckej hystérie na windsorskú, tak ako bol Sankt Petersburg premenovaný na Petrohrad, ako boli proskribovaní ľudia za to, že mali jedného starého rodiča nemeckého pôvodu, ako bolo demonizované nemecké umenie, tak sa aj dnes poľuje na všetko ruské.

Vidíme hovoriť ľudí s planúcimi pohľadmi a s prekvapivou posadnutosťou o takmer biologickej a teda nezmeniteľnej podstate „zlej ruskej povahy“, o vojne ako jedinej ruskej zábave, o dedičnej neschopnosti, zvrátenosti a degeneratívnych prvkoch v ruskom charaktere, o „jede“, ktorý obsahujú diela ruských literárnych veľikánov a o nutnosti ignorovať celé dejiny ruskej kultúry. Tento prístup, pripomínajúci rasisticko-biologický determinizmus 19. storočia, ostro kontrastuje s puntičkárskym a hysterickým politicko-korektným strachom z urazenia akejkoľvek minority.

Pokiaľ by si dnes malo dieťa predstaviť stelesnené zlo a diabla, tak by to mal byť Rus alebo Putin. Šialená hystéria a dokonale smiešne ignorovanie dejinných faktov, ktoré poznajú nepreberné množstvo krvavých diktátorov, nekonečne prevyšujúcich svojimi beštialitami zlého „Putlera“, slávi medzi kaviarenskými povalačmi, slniečkovými humanistami a dokonca aj medzi nekonečne drzými bývalými komunistami, niekdajšími rituálnymi uctievačmi Sovietskeho zväzu, taký triumf, že to až vyráža dych.

Tí, čo nevedeli prísť na meno Cirkvi len preto, že „umlčičiava“ ženy a homosexuálov, zažívajú otvorenú, priam euforickú rozkoš z tej najvulgárnejšej politickej cenzúry a nadšenie z premiéra, ktorý používa pre alternatívne informácie bolševický termín „jed“ a hovorí v duchu toho najbanálnejšieho populizmu o „travičoch studní“!

Naprieč celou Európou a Amerikou sú zakazované koncerty ruskej hudby, rušia sa divadelné predstavenia ruských klasikov, špekuluje sa o rušení katedier ruského jazyka a literatúry atď.

Zločin, trest a nirvána

Ruka v ruke s pohonom na všetko ruské, napreduje pohon na všetko s Ruskom sympatizujúce, či dokonca len z diaľky obdivujúce ruskú kultúru a umenie. Niektorí súdruhovia vycvičení rodnou komunistickou stranou v obracaní kabátov, sa poponáhľali s vyjadrením nekompromisného postoja. Ján Strasser, zaslúžilý básnik oboch režimov, ostentatívne vrátil ruské vyznamenanie.

Iných bolo treba vyhľadať a konfrontovať. Ako by povedal kedysi súdruh: skrývali sa vo svojich zradcovských norách. Speváka Jaromíra Nohavicu iniciatívne vyhľadali propagandistickí úderníci-novinári a donútili ho vyjadriť sa, či vráti alebo nevráti ruské vyznamenanie. Nevrátil... Márne chcel zostať neutrálny, už mu rušia koncerty v Čechách aj v Poľsku.

Nepomohla, podobne ako za socializmu, ani ochota vylakaných, prispôbiť sa a zapojiť sa do budovania. Český hokejista Jáger márne zorganizoval dobročinný zápas a vyzbieral peniaze na Ukrajinu – neodsúdil otvorene Putina a ruských hokejistov, tak sa stal sa páriom. Podobný postup nesňal biľag „putinovca“ ani z Rogera Watersa, bývalého lídra skupiny Pink Floyd či herca Gérarda Depardieua. Adekvátne pokánie v atmosfére hystérie vyžaduje rituálne verejné prekliatie nepriateľského totemu.

Posledné štádium upevnenia totalitného systému – udávanie kolegov, rodičov a rodinných príslušníkov, v atmosfére znovuzrodenej „špiónománie“, ktorú sa už podarilo na Slovensku roztočiť, a ktorá už začína vidieť sabotérov a záškodníkov (dokonca na oficiálnych stránkach Policajného zboru!), podobne ako za komunizmu aj v tých, čo sa sťažujú na vysoké ceny benzínu a potravín, nie je zrejme ďaleko. Denník *Postoj*, jedna z hlásnych trúb oficiálnej propagandy, už publikoval rozhovor s „odborníkom“ Farárikom, ktorý radí ako na školách správne informovať deti o vojne na Ukrajine. V tomto rozhovore, okrem toho, že varuje pred akoukoľvek „alternatívnou interpretáciou“ označuje zároveň niektorých rodičov za „konšpirátorov“, ktorí infiltrujú deti zlými informáciami. Ako dlho budeme čakať na nových Pavlikov Morozovov, udávajúcich svojich rodičov? Uvidíme...

Tento propagandistický uragán sa podľa všetkého tak skoro neutíši. Skôr sa bude stupňovať. Jeho porážka, aj vďaka umnej propagande nie je pravdepodobná. Tí, čo sa spoliehajú na odbojného ducha más, budú pravdepodobne rovnako sklamaní ako tí, čo verili, že prezident Trump vysúdi opravu volieb, alebo že sa ľudia vzbúria proti sanitárnej diktatúre. V kombinácii s klesajúcou životnou úrovňou sa bude pohon na nepriateľov len stupňovať. Budú sa hľadať vinníci a budú nachádzaní v sabotéroch a vlastizradcoch. A to až dovtedy, kým nebude priestor pacifikovaný a pripravený na príchod nového systému. Potom nastane na dlhý čas sociálna a politická nirvána. Nehybná a otrocká. Vráti sa prvá fáza propagandy, nevtieravo volajúca obyčajného človeka k budovaniu slobodnej a bratskej spoločnosti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/uragan-propagandy-ktory-nas-unasa-do-buducnosti/>

